

миризма пълнеше стаята. На стената до вратата бяха подпръни пушките им, а до тях лежеше той — убиецът на нейния син

Притъмнѣ и въ очите. Видѣ прѣдъ себе си окървавено чело, ледени, мъртви очи и стиснати устни, нѣми, неподвижни. Така донесоха една вечерь сина ѣ А неговиятъ убиецъ лежеше тукъ и до него напълнени пушки.

Той спѣше.

Загледа се въ лицето му. Колко прилича на нейния Колю — младъ, червооликъ, съ остъръ носъ и изпъкнато чело. Като Коля!

Има ли майка? Да, — има — чула нѣгдѣ, не знае отъ кого. Стара е и тя. И той, може би, е единственъ синъ. Да го убие? Пушките стоятъ напълнени. Тя е стара, слаба, но колко трѣбва? Само да стисне. . .

Очите ѣ се напълниха съ сълзи.

— Господъ нека му е сѣдя.

Грабна трите пушки и излѣзе на улицата. Войниците ѣ чакаха съ нетърпение.

— Е?

— Ето ви пушките. Тѣ спятъ, и друго оръжие нѣматъ — идете — вържете ги. Но — нали нѣма да ги убивате?

— Само онзи, бабо, гдѣто ти уби сина, само него, за сина ти да отмѣстимъ, а другите ще водимъ въ плѣнъ. Защо да ги колимъ? Но той нали е тамъ?

— Той? Той? Не — той не е тамъ. Трима сѣ, но той, — той не е между тяхъ. Идете и ги плѣнете! А той не е между тяхъ, убилъ го Господъ! Другъ вмѣсто него дошелъ! Плѣнете ги и елате —